

AHILAN RATNAMOHAN

ALLE
WOORDEN
DIE IK NOG
NIET KENDE

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

De Nieuwe Toneelbibliotheek, Tekst #671

© 2022, Ahilan Ratnamohan

Eerste druk 2023

isbn 978-94-6076-671-8

nur 307

Niets uit deze uitgave mag worden opgevoerd of verveelvoudigd zonder schriftelijke toestemming van de schrijver en De Nieuwe Toneelbibliotheek

No part of this book may be reproduced in any way without written permission from the author and De Nieuwe Toneelbibliotheek

De Nieuwe Toneelbibliotheek bestaat uit

Mara Aronson

Connie Nijman

Ditte Pelgrom

Redacteur

Ricky Schouten

Typografie en basis lay-out

Connie Nijman

Printwerk

Hollandridderkerk, Ridderkerk

info@denieuwetoneelbibliotheek.nl

Postadres De Nieuwe Toneelbibliotheek

Willem Beukelsstraat 42 1097 ct Amsterdam

Dit boekje is online te bestellen op:

www.denieuwetoneelbibliotheek.nl

Inhoud

Proloog	7
The Memrise Course	10
ACT I	
Aankomst	13
Kan Taal Eurocentrisme Overstijgen?	15
Verbetering	16
Every Compliment is a Critique	18
Veinzen	21
ACT II	
Renewed Desire to Improve	23
De/het fouten	26
Camouflagepak levens kan redden	28
ACT III	
Leesvoer	31
Right Wing Reading	33
Woorden van Jambon	35
Wie zou zo willen spreken?	37
Beschaafd Nederlands 1	39
Lezen	41
Beschaafd Nederlands 2	42

ACT IV

Losing Words	47
Ben niet sterk genoeg	48
De Mens -vs- de Kunstenaar	51
Gewelddadig is Relatief	53

ACT V

Ik heb boter op mijn hoofd	57
Words are our Weapon	60
Accepting Words	62
Benjamins Vertrek	67

Woordenlijst	71
--------------	----

proloog

Dit stuk begint met een redelijk simpel uitgangspunt.

Ahilan zit achter een tafel waarop enkel zijn bladzijden, deze tekst, en een klein Ikea-lampje staan, het licht doet hij zelf heel eventjes aan en dan uit, de klik van de schakelaar is bijna interpunctie.

In 2017 maakte ik een Memrise-cursus, 'Advanced Nederlands – Advanced Dutch as necessitated by a resident of 5 years.'

Memrise is een taal-leer-app die de basistheorie volgt van hoe wij informatie onthouden, specifiek het concept van 'spaced learning' ontdekt door dr. Pimsleur. Spaced learning of spaced repetition luidt dat als wij een nieuwe woord horen voor het eerste keer, om dat woord te onthouden moeten wij dat woord binnen de 5 seconden horen, de volgende keer moet dat binnen de 25 seconden zijn en dan 2 minuten, en geleidelijk aan moeten we dat woord minder en minder frequent horen om het te onthouden, 10 min, 1 uur, 5 uren, 1 dag, 5 dagen, 25 dagen, 4 maanden, en 2 jaren. Memrise gebruikt een gelijkaardig algoritme om je te doen leren... eigenlijk eender welke informatie.

Ahilan, die tot nu toe heel de tijd zit, staat recht en spreekt nu wat directer met het publiek.

Kunnen jullie dit woord met mij proberen te zeggen? வார்த்தை .

Vaartthei

Wacht, we gaan het een beetje uit elkaar halen.

Vaar. *Vaar*

Tthei. *Tthei*

Vaartthei. *Vaartthei*

Dat betekent 'woord' in het Tamil. வார்த்தை.

Kunnen we het nog een keer samen proberen?

Vaartthei

De cursus lag slapend tot maart 2020. Ik had net voor het eerst een voorstelling in het Nederlands moeten spelen. Hoewel ik op zich geen problemen had gehad, ik was wel soms teleurgesteld met mijn Nederlands in gesprekken tijdens de creatie.

Hij staat opnieuw recht, dit zal hij doen elke keer als hij 'in dialoog' gaat met het publiek.

Hoe zeg je 'woord' in Tamil?

Vaartthei

Kunnen jullie het nog een keer herhalen? *Vaartthei*

Hoewel ik nog steeds verbijsterend complimenten kreeg van mensen op mijn Nederlands, ik vond het wankel.

Het lampje schakelt hij aan en dan uit en dan na een poosje nog een keer aan en uit, hij blijft dit nu af en toe doen bij de woorden uit zijn woordenlijst, maar voor het publiek is dat nog niet duidelijk.

Ik was ondertussen gescheiden dus ik sprak het niet meer thuis en afhankelijk van mijn werksituatie waren er soms weken, zelfs maanden,

wanneer ik redelijk weinig contact met de taal had.

Dus, op een avond begon ik spontaan en totaal onverwacht weer aan mijn Memrise-cursus.

Ik ben geobsedeerd met Memrise. Maar het is ook erg beperkt en erg cerebraal. Met Memrise lukt het om de woorden in je hoofd te krijgen maar om die eigenlijk te kunnen gebruiken is een andere vraag. Ik besepte dat als ik al die woorden werkelijk wilde kunnen beheersen dat ik een andere manier zou moeten vinden, een andere drang. En toen dacht ik aan die oude oefening van de woorden creatief te gebruiken door een tekst te schrijven. En dan begon ik me af te vragen of ik ooit al die woorden in één tekst zou kunnen schrijven. Dit allemaal om vier uur 's ochtends...

Deze monoloog is een poging om alle woorden van mijn Memrise-cursus te gebruiken.

Er zijn 840 woorden in het cursus.

Woorden gebruikt in scène: 5

Woorden gebruikt tot nu toe: 5

the memrise course

In het begin van mijn Nederlands taal tocht waren ze Memrise net aan het stichten en ik wist niets van. In Australië had ik Nederlands meestal gestudeerd door te drentelen door de Vlaams cultuur; Wannes van de Velde te beluisteren, Gerard Reve te lezen en Van Vlees en Bloed te kijken. Vanaf mijn aankomst in België had ik nauwelijks gestudeerd. Ik profiteerde eerder van mijn omgeving en slorpte die woorden gewoon op. De Memrise-cursus begon ik 5 jaren na we ons vestigden in België.

Die bestaat uit een vijftiental 'levels'. De levels zijn telkens opgesplitst naargelang wat ik toen aan het lezen was, of het project waarmee ik toen bezig was. Je ziet dus ergens een chronologie van mijn Nederlandstalig leesvoer.

Hoe zeg je 'woord' in Tamil?

வார்த்தை. *Vaartthei*

Kunnen jullie het nog een keer herhalen?

Vaartthei

Elke keer dat ik een van de woorden van de Memrise-cursus uitspreek zal dit blauwe licht schijnen.

In de komende uur zal ik dus met... voor jullie spreken en proberen om

deze woorden te gebruiken. Ik gebruik jullie dus als een soort testpubliek, een goegemeente, waarbij ik mijn Nederlands onder de loep kan nemen.

Dit stuk is nooit geëdit door een Nederlandstalige persoon, alleen ik, Google Translate en Woorden.org. Iedereen in het publiek is vrij om in te grijpen op eender welk moment om mijn grammatica of uitspraak te verbeteren. Maar ik vermoed dat niemand dit pleidooi zal gehoorzamen omdat helaas, van mijn ervaring voelen mensen in België niet vaak zo op hun gemak om een buitenlander te verbeteren.

Woorden gebruikt in scène: 10

Woorden gebruikt tot nu toe: 15

act i

aankomst

Zijn jullie klaar?

Ik kwam in 2010 aan in België als gretige kunstenaar, afgestudeerd (niet in theater, maar wel afgestudeerd), met de Duitse taal al onder de knieën en in een relatie met een Antwerpenaar. Ik had onderdak in de gegentrificeerde buurt van Zurenborg. Een vriend had me ooit verteld dat er een theorie is dat het bijna onmogelijk is om de beginnend voertaal van een relatie te veranderen. Een concept waarvan ik altijd schrik heb gehad.

Dus 2 dagen voor ik voor het eerst met mijn toen lief naar België kwam, zei ik tegen haar, 'ik spreek niet meer met u tenzij dat het in het Nederlands is.' Ik wist dat als ik aankwam met een pril, belabberde Nederlands dat iedereen Engels met mij zou spreken en dat een glibberige helling was die op den duur heel moeilijk zou zijn om te veranderen.

Ik bleef twee dagen lang hardnekkig gebrekkig Nederlands praten. Mijn

ex, zonder per se te beamen, heeft me die 2 dagen kunnen velen met merkwaardig geduld en ik kwam dus aan in België, met een tamelijk vloeiend, OK niveau van Nederlands.

Woorden gebruikt in scène: 9

Woorden gebruikt tot nu toe: 24

kan taal imperialisme en
eurocentrisme overstijgen?

In het begin woonden we samen met Wim. Wim en ik waren compleet uiteenlopende mensen. Ik was een haveloos gekleed, dolende kunstenaar. Wim was een professor van Economie met een wrang gevoel voor humor. Wim, ondanks communist te zijn, hoorde, van wat ik kon zien, tot de Vlaamse burgerij. Hij genoot van een behaaglijk Zurenborgse leven, ging naar voorstellingen in de Singel, luisterde naar jazz en klassieke muziek. Wat kunst betrof hadden we totaal andere ideeën, hij was ontroerd door het boek dat ik liefde te haten. Wim moest me haten. Maar hij heeft me niet gehaat. Integendeel er ontwikkelde

zich een gedegen, wederzijdse respect tussen ons. En ik weet wat dat toegelaten heeft. Het was het feit dat ik de Nederlandse taal van vroeg af zo goed beheerste. Hij ontwaarde dat als een teken van intelligentie - vermoed ik. En dat oversteeg zijn eurocentrische neigingen tot culturele superioriteit.

Woorden gebruikt in scène: 11

Woorden gebruikt tot nu toe: 35

verbetering

Op een dag tijdens de creatie van die voorstelling in het Nederlands was ik achter gebleven met een van de medespelers. We waren aan het bomen toen ze zei terloops, 'weet je dat je altijd 'idie' zegt? In plaats van 'idee'. Ik moest bijna proesten. Ik was verbouwereerd. 'Nee dat is gewoon dialect, toch? Da's Antwaarps,' schertste ik. Ze was Hollands trouwens. Ik wist niet of ik haar kon vertrouwen. Komaan, in heel deze tijd had iemand me dat toch moeten zeggen, of?

Die avond lag ik wakker in bed aan het lijden. Ik analyseerde mijn uitspraak. Ik herhaalde frasen, ik zei 'ik ga mee', 'ik ga naar zee', maar inderdaad... ik zei 'geen idie'. Hoe is dat ooit tot stand gekomen? En hoe kan het zijn dat niemand behalve deze Hollander, natuurlijk, mij dat had verteld? Ik was al 8 weken 'goed idie!' aan het herhalen in de repetities. De regisseur werkte haarfijn, meer dan ik ooit tevoren had ervaren. Hoe had hij dat geoorloofd? Zijn we zo bang om een migrant te verbeteren?

In België, als buitenlander die Nederlands spreekt, krijgt men complimenten na een snufje te hebben gesproken. Ik bloos en ik glunder. Maar ik sta vaak op punt om te zeggen, maar hoe kan je weten of ik goed of slecht Nederlands spreek? Lieftalig ervaren, en op den duur geflatteerd door al die lof, is de aanvechting daar om je Nederlands

te laten dalen, gewenkt om blij te zijn met een middelmatig Nederlands dat best oké is, maar eigenlijk niet genoeg als je iets meer wilt dan in de verwachte positie van de migrant te blijven. En zo wortelt zich de gangbare onbewuste tevredenheid met een ongelijk werkvlak, ons lot als migranten.

Die avond werd ik gekoeioneerd door dat kleine woordje dat ik per abuis uitsprak.

Ik reikte drie keer naar mijn GSM om mijn ex een bericht te sturen om haar te vragen of het eigenlijk klopte. Maar was het die jaap door dat woord 'idee', 'idie', 'idee' – en het feit dat ik het zo veel keer al fout had uitgesproken – die me wakker hield? Of was het het feit dat niemand me ooit had verbeterd?

Woorden gebruikt in scène: 21

Woorden gebruikt tot nu toe: 56

every compliment is a critique

In 2017 begonnen de supporters van Manchester United een lied te zingen over hun toenmalige Belgische spits, Romelu Lukaku, en vooral over zijn naar verluidt 24-inch piemel.

Dit werd snel uitgeroepen als racistisch.

En dít vonden de voetbalsupporters bedroevend. Typisch. ‘Hoe kan het racistisch zijn, het is een fucking compliment!?’ Marina Hyde, van the Guardian, schreef toen een scherp analyse, die bij mij tot nu toe blijft.

‘But back to Lukaku and this one-eyed notion that stereotyping someone in a manner perceived to be complimentary is somehow problem-free. As huge amounts of psychological research have found, the trouble with supposedly positive stereotypes is that they tend to be accompanied in the minds of those who hold them by distinctly less complimentary ones. Time and again research papers have showed you couldn’t have one without the other: people who saw Asians as great at maths also thought they were cold and remote, and terrible drivers.’

Moet ik dat vertalen voor iemand?

Sinds mijn poging om Nederlands te leren was het ontvangen van complimenten warrig geworden. Hoewel mijn ego het strelen

apprecieerde, het was me gaandeweg duidelijk geworden dat deze complimenten veelvuldig vermomde kritische verwijzingen waren op de andere migranten die de 'moeite niet deden'. Deze waarneming kristalliseerde zich toen ik Lets aan het leren was in Riga. Daar waren ze veel minder bescheiden om hun kritiek uit te monden, misschien omdat het racisme veel minder opvallend was, of eerder culturalisme was.

Kunnen jullie nu வரம் *Varoem* met mij herhalen?

Va. *Va*

Roe. *Roe*

Varoem. *Varoem*

Varoem. *Varoem*

Dat betekent: het komt of zal komen.

In Letland was de taaldiscriminatie eerder een aanval aan de Russen, die ondanks daar geboren te zijn nog altijd niet baarlijk waren in het Lets. Daar kreeg ik complimenten direct gehecht aan voorbeelden van Russen die geen moeite deden. In België was deze verbinding eerder geïmpliceerd dan uitgestippeld.

Hoe zeg je het komt of zal komen in Tamil? *Varoem*

Woorden gebruikt in scène: 12

Woorden gebruikt tot nu toe: 68

veinzen

Ahil flitst het lampje 8 keer aan en uit.

Gedijen, Uiteraard, Verschaffen, Opgave, Verwaarloosd, Evenmin, Accusatie, Hatén

Dit is mijn 'schaamte lijst', de woorden die ik veinsde te kennen. Soms met geestige consequenties.

Gedijen – betekende, voor mij, treuzelen.

Uiteraard – gelijk 'inderdaad', gewoon een beetje fancier. 'Uiteraard' was een woord dat ik zo graag wilde gebruiken, maar het lukte me nooit.

Verschaffen – to strip, to get rid of...

Opgave – sacrifice

Verwaarloosd – betekende confused...

Evenmin – even less

Accusatie – tot oktober 2021, wist ik niet dat verwijt bestond...

Haten – ik ontdekte pas na deze voorstelling 4 keer te spelen dat 'haat' een veel straffer connotatie in het Nederlands heeft dan in het Engels, en ik vraag me af hoeveel mensen ik pijn heb gedaan door mijn lukrake gebruik van het woord.

Woorden gebruikt in scène: 3

Woorden gebruikt tot nu toe: 71

act ii

renewed desire to improve

Ik bevind mezelf in een raad van bestuur van een niet onbelangrijke organisatie. Kansen in de Belgische kunstscene beginnen te zwermen. Dus waarom heb ik nu bruusk deze gril, deze drang om mijn Nederlands te verbeteren? Misschien is het het gevoel dat mijn Nederlands kan glimmen in gesprekken met groepen van twee à vier. Maar dat zodra ik bij een groep van meer zit, dat tenzij dat stelselmatig bewaakt wordt (wie het woord heeft of krijgt) dat ik waarschijnlijk ga verdwijnen tot een punt. Misschien... Dat, hoewel ik me perfect kan uitdrukken, in de stuip van een verhitte debat is er de kans dat mijn Nederlands een beetje krakkemikkig wordt. En dat als ik hier in België blijf, ik me soms bijdehand op een super genuanceerde manier ga moeten uitdrukken in stress-situaties, zonder te tieren. Misschien was het de afspraak bij de Vlaams Woningfonds wanneer de bokkige vrouw mij vanaf de eerste seconde in een hokje had geringeloord en duidelijk haar best wilde doen om het me bonkig te maken eerder dan te helpen.

Herinneren jullie jullie hoe dat jullie 'komt' zeggen in het Tamil?

Varoem

Nog een keer. *Varoem*

En 'woord'? *Vaartthei. Vaartthei*

Nog een keer. *Vaartthei*

Ahil begint soms een wat strengere toon te gebruiken, als een deel van het publiek het woord niet kan onthouden, oefent hij het opnieuw even.

Aanvankelijk bij de vergaderingen van de raad van bestuur ben ik niet volledig op mijn gemak. Het is allemaal nieuw voor mij en ik ben uiteraard de enige persoon van kleur. Ik wordt niet anders behandeld, ik word meteen geaccepteerd. Maar ik vraag me soms af wil ik überhaupt in een raad van bestuur zitten in dit land? Durf ik dat? Waarom sta ik hier als afgevaardigde voor mensen met een huidskleur? Waarom ik en geen Belg?

Misschien is het grootste probleem dat ik niet op mijn gemak ben met het feit dat ik tot zo'n hoedanigheid verheffen wordt. Of toont dit eerder de sociale conditionering die mij besmeurt, dat ik een bruine persoon bij een raad van bestuur in Vlaanderen niet kan inbeelden, des temeer een bruine buitenlander? Bij de tweede vergadering wordt het me duidelijk dat ik een keuze heb. Of knik ik gewoon, en ik word een zogenaamd excuus-allochtoon, en smoes-allochtoon, of zet ik me in om woorden zoals notulen en overigens te leren en gebruiken en ik probeer de ijle verandering, die ik maken kan, in gang te zetten.

De risico van excuus-allochtoon te worden is alomtegenwoordig, het loert overal, in aanvragen, raden van bestuur en uitnodigingen om te komen presenteren. Ik kan niet staven of mijn momenten van succes – een prijs winnen, een subsidie krijgen – verdient zijn, of of ze ontspinnen omdat ik niet wit ben.

De consequentie: ik verheug me nooit op succes, ik verniel het door het in vraag te stellen, maar stoïcijns klaag ik alleszins niet over de mislukkingen, en ga ik met volharding door zoals mijn moeder me leerde.

Maar boven alles komt de dwang om mijn Nederlands te verbeteren van het feit dat ik niet meer de comfort heb van een Belgisch gezin en een witte vrouw die me omheinen. Ik sta hier nu in dit land alleen.

Het is moeilijk om toe te geven dat je in het ongewisse gelaten bent door de scheiding met je ex wederhelft. Zeker als man.

Woorden gebruikt in scène: 38

Woorden gebruikt tot nu toe: 109

de/het fouten

Ik heb een bekentenis die ik moet biechten. Ik ben heel gevoelig voor mede-gekleurde die de/het dwalingen maken. In mijn hoofd verbeter ik die ongewild, en dan bezie ik hun woorden voortdurend, tegelijkertijd vermijdend dat het de conversatie belemmert.

Op een avond zat ik samen met twee vrienden na een voorstelling. Rabina was net niet doorgeslagen bij het eerste jaar spel op een van de Belgische kunstscholen. Een van de redenen was haar klunzig Nederlands. De docenten wezen op de/het fouten. Ik vond het gruwelijk. Dat docenten zich nog altijd vastklampten aan perfecte uitspraak en taalgebruik in 2020 wanneer we Vlaamsheid geleidelijk aan zien sneuvelen in steden zoals Antwerpen was verbijsterend, het bevestigde alles wat ik haat in theater. Rabina begon haar betoog over hoe stom dat was maar – hoe veel dat dat mij kwetste – ik weigerde om er op in te haken. Hoewel ik haar docenten echt verfoeide op dat moment, deze uitlating ontstelde me ... Hoe kon ze naast mij staan en zo gemakzuchtig ‘de boek’ of ‘de stuk’ blijven zeggen, wetende dat ik, die maar zes jaren in het land was, heel goed weet dat het ‘het boek’ en ‘het stuk’ zijn. Wetende dat Junior, die alles aan het doen was om Nederlands te leren, paraat stond alles olijk op te sloppen? Hoe durfden we elkaar aansporen om meer en meer in de slonzige stereotype te glippen. De heersende stereotype die de witte mensen hadden en die

niet zo makkelijk ging creperen.

Het is een grimmige situatie en ik lijk zo hardvochtig. Maar verwring mijn idee niet. Het is zo tegenstrijdig. Enerzijds ben ik groot voorstander van straattaal. Ik wil mensen die niet ontrukken of ontnemen, ik heb nooit iets zo poëtisch gehoord in mijn hachje. En ik zou zo graag fuck it and fuck hun taal zeggen, maar wat zijn de consequenties daarvan? Iemand vertelde me dat Audre Lorde zei 'the master's tools will never dismantle the master's house.' Maar moet je toch niet weten hoe je die gebruikt?

Woorden gebruikt in scène: 28

Woorden gebruikt tot nu toe: 137

camouflagepak levens kan redden

Op een avond laat lig ik in bed geduffeld onder en laken, de gloed van mijn GSM verlicht Mazzel Tov van Margot Vanderstraeten. Mazzel Tov volgt het leven van een Joodse familie als ervaren door Vanderstraeten in de jaren dat ze voor hen werkt om de kinderen met hun Nederlands te helpen. Ik weet niet waarom ik dit boek nu zo stoïcijs lees. Ik had het lang geleden willen lezen, toen ik toevallig bevriend werd met een oude Joodse man. Maar nu was ik het bijna plechtig aan het lezen enkel en alleen om meer Nederlandse woorden te ontginnen.

Maar dan op pagina 40 voelde mijn tendentieuze keuze wel rechtvaardigt. Van de Joodse gemeenschap schrijft Vanderstraeten, 'maar nu, pakweg 40 jaar later, zocht het nog altijd de afzondering op? In het leger wist iedereen dat een camouflagepak levens kon redden. Maar uitrekend deze mensen, deze mensen met een geschiedenis vol vervolging, deden er alles aan om op te vallen.'

Elke migrant heeft een keuze. Kies je om op te vallen in je nieuwe oord of kies je om zo flink mogelijk te integreren. Ik besef dat ik heel mijn leven mijn best heb gedaan om een camouflagepak aan te trekken. En op dit cruciale punt in mijn leven vraag ik me eerder af of ik het uit moet doen...

Woorden gebruikt in scène: 9

Woorden gebruikt tot nu toe: 146

act iii

leesvoer

Theater spelen in het Nederlands voor het eerst was een uitdaging. Ik ben sowieso geen acteur en ik moest me steevast houden aan woorden die niet mijn eigen waren en uitdrukkingen die niet af mijn tong wentelden. Insgelijks, om deze tekst te vertellen moet ik woorden benutten die anders niet organisch in mijn slungelachtige vocabulaire terecht gekomen waren. De woorden kwamen tot nu toe van...

- Een interview van het Standaard, met wie weet ik niet meer helaas.
- Een open brief van Rekto:Verso
- ‘Psychopolitiek’ – Byung Chul Han
- Het creatieproces van een voorstelling van Aurelie di Marino – ‘If there weren’t any blacks you’d have to invent them...’
- ‘Ondanks de Zwaarte Kracht’ – Suzanna Janssen
- ‘Mijn Verhaal’ – de autobiografie van Johan Cruyff
- ‘Niemand zal hier slapen vannacht’ – Rachida Aziz
- Sunny Bergman-interview bij Maassen
- ‘Kunstenpocket 3’ van Kunstenpunt – dat is een poging om de positie van de kunstenaar in de huidige sector te vatten, dus een gids voor hoe

je een kunstenaar moet zijn

– ‘Misschien moet de theatersector dicht’ – Selm Wenselaers

Ik keek een keer naar mijn leesvoer, allemaal uit een omslag van een eenduidig links-liberale kunst-activistische trant. Als ik taal beschouwde ten behoeve van spieden en infiltreren, dan moest ik met mijn bronnen niet wat stoeien?

Woorden gebruikt in scène: 11

Woorden gebruikt tot nu toe: 157

right wing reading

Dus, ik vroeg aan een vriend of hij mij artikels van intelligente rechtsdenkende mensen kon aanbevelen? Hij verscheepte me meteen drie teksten van Thierry Baudet. Voor degene die het niet weet, Thierry is een jonge extreem-rechts schrijver/politicus uit Nederland in de voorhoede van een nieuwe radicale rechts beweging. Ik las alle 3 artikelen en probeerde zijn argumenten zo nuchter mogelijk te analyseren.

De artikelen gingen over de vluchtelingencrisis, de Tweede Wereldoorlog en de Europese Unie. In de kielzog van Thierry's vertogen te lezen, ben ik niet per se opgetogen of aangeroerd. Maar ook niet verontwaardigd. Temeer ik krijg een glimp van 36 nieuwe woorden die ik erdoor kan achterhalen. Dus het was sowieso winst. Of? Kunnen de woorden van Thierry Baudet ooit een troef zijn? De woorden die ik van Thierry ontfutselde waren tot nu toe niet geïntegreerd in het script maar vanaf nu zal ik die ook in de tekst gestaag vlijen en in beslag nemen.

Opmars, bloedvergieten, naweeën, geenszins, radeloosheid. திரும்பி
thiroembi

Het lampje flitsend bij elk woord behalve van het laatse.

Kunnen jullie nu proberen om dit met mij te zeggen, 'thiroembi'

Thi. *Thi*

Jullie gaan een wat harder 'th' klank moeten maken... Opnieuw

Thi. *Thi*

Roem. *Roem*

Thi-roem. *Thiroem*

Thi-roem-bi. *Thieroembi*

Thieroembi betekent 'terug' in de zin van 'terugkeren'.

Hoe zeggen we 'terug' in het Tamil? *Thieroembi*

Woorden gebruikt in scène: 16

Woorden gebruikt tot nu toe: 173

woorden van jambon

Een 3-tal weken na mijn treffen met Thierry, gebeurde het opnieuw zonder ernaar te moeten grissen. Jan Jambon publiceerde zijn Visienota voor zijn ambtstermijn als minister voor de kunst in België. Ik begon er benieuwd aan. Van het vleugje geruchten dat ik had gehoord leek die een nare man te zijn.

Naarmate ik meer las, voelde ik een vermenging van onder-de-indrukheid en achterdocht. Maar wat mij meteen frappeerde was de woorden die ik van Jambon kon incasseren. Ik wilde hem bijna bedanken. Ik herinner me avonden wanneer ik subsidieaanvragen met mijn ex zat te schrijven en hoe ik baalde van die lacunes. Welige woorden zoals kruisbestuiving, uniciteit, ingekapseld, ontginnen... Mijn ex was leerkracht en redelijk bekend met de kunstscene. Maar al probeerde ze vergeefs zulke geledingen te vinden, die woorden waren 'Art Speak' en dat beheerste ze niet. Toen ik Jambon's opstel las kreeg ik een overspoeling van woorden waarnaar ik al lang smachtte. Woorden die zulke aanvragen van weleer noopten, waarvan ik toen had kunnen baten, maar die ik niet kon knakken.

Na tien pagina's voelde ik redelijk optimistisch. Ogenschijnlijk durfde de minister wel iets. Maar dan dacht ik aan wat een weldenkend collega-vriendin had gezegd... Haar besognes waren dat als ze die Visienota

las, kon ze het meteen uit haar perspectief lezen en het gunstig vinden.

En dat was gevaarlijk.

Achter dat loof van woorden schuilde wellicht plannen die ik niet kon voorspellen.

Infiltreren kan wederzijds gebeuren. Ik wist niet veel over Jambon's

geschiedenis, maar hij, of zijn collega's, beheerste degelijke Art

Speak... Het gerei van de meester gaat de meesters huis nooit

veroveren. Ik weet alleen niet altijd wie de meesters en wie de knechten zijn.

Herinneren jullie nog 'komt' of 'het zal komen'?

Varoem. *Varoem*

En terug? *Thiroembi*

Woorden gebruikt in scène: 32

Woorden gebruikt tot nu toe: 205

wie zou zo willen spreken?

Mijn gewiekste verkering van de Nederlandse taal doelde nooit op een statisch niveau. Dat is volgens mij mijn stuwkracht geweest, mijn vakmanschap om zo feilloos te gaan uitmunten in een tig andere talen. Ik was altijd op mijn gemak met de kloof en het feit dat ik me moest uitweiden met het woordenschat van een pakweg 6 jaar oud. Ik ging vastbesloten en stellig door die ontbering, die veel andere mensen als een verlammende keurslijf ervaren.

Maar nu vraag ik me af, waarom snakt men naar zo'n hoge taalvermogen? En waarom opveert het zich bij mij nu onverhoeds? Als ik met jonge mensen van de niet dominante cultuur werk is het debat wederkerend. Rabina zoals al vermeldt. Feras een jonge Australisch-Palestijns danser die ik echt een mep wilde geven omdat hij wantrouwde dat het ontfermen van de bres in zijn woordenschat van belang zou zijn als hij kansen in de kunstensector niet wilde zien kelderen. Ik zou dat ook graag fulmineren. Maar ik sidder. Ik denk terug aan een moment tijdens de creatie van mijn allereerste voorstelling. Ik werkte met een regisseur en ik stelde de keuze van muzikant en videograaf in vraag, hij vroeg me waarom. Ik probeerde radeloos te beargumenteren waarom ik me niet achter hen kon scharen. Mijn woorden waren niet aangescherpt genoeg om uit te leggen waarom bepaalde keuzes tot een esthetiek zouden leiden die aansloot bij de heersend inner-city kunst cultuur, die ik niet wilde maken. Een jonge Ahil

verprutste zijn wederhoor en het werd dus meedogenloos gebagatelliseerd. Ik herinner me dat gesprek alsof het gisteren was, in de tuin van de regisseur, in de hip binnenstad van Sydney, en ik denk aan verscheidene gelijkaardige momenten. Soms met mij in zijn plaats. Ik wil niet zo praten. Maar men moet begrijpen dat wij in de sloten zijn; ik sta hier alleen, zonder nalatenschap, in een redelijk vreemd land, een kroost van twee deeltijds groot te brengen, in een stad waar de helft van de mensen rondom me een partij uitverkoren hebben, die mij liever niet in hun burcht wilt... of misschien ben ik okei? Misschien omdat ik die gast ben – die naar hen op straat wuift met een smeuïge Nederlandse begroeting, een echte belangenbehartiger voor inburgering, met zijn westerse waarden die niet haaks met de zedes hier zijn – ben ik okei. Ik wil niet zo spreken, maar ik moet zo kunnen spreken. Words are my weapon. Nederlands is mijn voorzienigheid, mijn pantser. Met woorden kan ik mijn uiterlijk overstijgen. En als ik de kunst kan gebruiken, en jullie, mijn publiek, om mijn woorden toe te nemen dan ga ik dat eveneens uitbuiten.

Woorden gebruikt in scène: 51

Woorden gebruikt tot nu toe: 256

beschaafd nederlands 1

Het was het begin van de pandemie. Ik was werkzaam dit script sullig aan het schrijven, ik had een rare maar fijne routine ontwikkeld en hield me goed bezig met de vermenigvuldiging van Nederlandse woorden... Met de kinderen had ik een soort alternatieve guitige scholing ontwikkeld. Maar ik keek naar mijn huisgenoot en moest bijna snikken. Benjamin en ik hadden totaal andere waardenkaders. Samenwonen was een confrontatie voor mij, hoewel hij zo vredig en beschroomd was.

Benjamin was 23 en woonde voor het eerste keer weg van zijn ouders, wist niets, niets, niets over recycleren of composteren, at voortdurend diepvries liflafjes. En tijdens Corona inperking, zat hij in afzondering op zijn groezelige, muffe kamer, de klank van Netflix series een geroezemoes voortdurend aan het knisperen. Uiteindelijk op de maandagavond van de tweede week van lockdown vroeg ik hem of hij niets anders ging doen? Hij verstarde en keek me bijna onderdanig aan met een deerniswekkend gevoel van ontgoocheling die mijn genade doorpriekte. Hij frunnikte. Wat kon hij doen zonder werk? Het was meelijwekkend. Ik vroeg hem of hij nooit leest?

Nee.

Ik zei, dat het wellicht veel langer ging duren. Hij zou in deze periode een diploma via een online cursus kunnen halen, of een nieuwe taal leren. Hij ging akkoord maar leek toch hulpeloos. Van waar zou hij die

boeken dan halen? De bidden waren toch toe? Hij had geen geld,
prevelde hij. We stapten van het fornuis naar mijn niet zo langwerpig,
bricolage boekenkast toe.

Woorden gebruikt in scène: 23

Woorden gebruikt tot nu toe: 279

lezen

Terwijl ik door de boeken struinde, pakte ik Last Exit to Brooklyn...

Ik was 19 toen ik die woorden las. Alleen in een vreemd stad. Ik kon niet geloven wat er gebeurde, maar die woorden besmetten heel mijn lichaam. Die waren zo krachtig. Vooraleer ik het wist, pilde mijn broek, en ik reikte eensklaps naar mijn geslachtsdeel en begon te masturberen. Ik bleef lezen terwijl ik het deed en toen ik klaar kwam was ik beduusd en verbluft. Dit was het compleet tegenovergestelde van al mijn voorafgaande ambachtelijke associaties die ik ooit heb gehad over jonge gozers en masturberen. Ik had een godverdomme boek in mijn hand. En nader ik las over een transvestite bij een vakbond meeting. Ik was een jonge, macho voetballer en de woorden toen van Hubert Selby Jr. waren zo scherp, zo voortreffelijk, ze lonkten me en dan bezielde me met zo'n gezag. Die kracht had ik nooit eerder zo duidelijk geconstateerd.

Woorden gebruikt in scène: 16

Woorden gebruikt tot nu toe: 295

beschaafd nederlands 2

Tot mijn 21 las ik zelden. Ik was altijd best traag en stond nooit op de palmares in de middelbaar. Ik had een hekel eraan en zeulde het leesvoer. Ik geraakte nauwelijks tot het einde, niet uit stoer zijn, ik spijbelde nooit, het lukte me simpelweg niet. Tijdens de school porde mijn broer af en toe met wat bemeten aanbiedingen.

Het was op mijn 21, gans alleen in een dorp van 1000 mensen in Duitsland, omringt door enkel akkers, dat ik pas ernstig begon te lezen. Via het post had mijn broer Julio Cortazár's Hinkelspel gestuurd en de epifanie gebeurde. Nu als ik een nieuwe taal wil leren is lezen één van mijn 'go to's'. Daar krijg je een ongebreideld uitspatting, en ontboezeming van woorden per minuut waarin je je kan verdwalen. Al begrijp ik de woorden niet, ik fabuleer het verhaal alsof ik ze begrijp. daar krijg ik een soort rust, een meditatie.

Op school lukte het weliswaar niet omdat ik de mouwen niet kon opstropen. Maar het was tevens dat die oubollige boeken me vaak niet aanspraken. Ik sprak hun taal niet, al begreep ik hun woorden. De boeken die mijn liefde van lezen toen hebben opgewekt hadden een bijna oneerbiedigheid voor de woorden en ik ben altijd heel dankbaar dat ik mijn broer had omdat zonder zijn spitsvondigheid had ik die onontbeerlijke leesvoer niet gevonden.

Het probleem met taalverslaafd te zijn is dat het je bibliotheek fnuikt . De helft van mijn boeken waren in talen die Benjamin niet kon. Ik speurde. Wat had ik dat ik aan hem kon geven als instapboekje? Het was geen sinecure in mijn tot de nok gevulde honk. En dan zag ik, Draarie in de Nacht van Fikry El Azzouzi. Hij deed het open, zag het woord 'eewa' en zei meteen 'ooh jaa, dit ga ik lezen'. Ik was heel blij. Ik zei 'ja, ik dacht dat dat je taal zou spreken.'

'Nee, ik spreek geen straattaal, hoor' antwoorde Benjamin lichtjes geschoffeerd, 'ik spreek alleen beschaafd Nederlands.'

Beschaafd Nederlands?

Ahil staat weeral recht.

Tamil heb ik trouwens niet geërfd van mijn ouders en elke keer ik deze monoloog doe wordt ik daaraan herinnert. Kunnen jullie nu 'verloren' met mij proberen

தொலைத்து *tholajttthe*

Tho, vergeet de harde 'th' niet Tho. *Tho*

Laij. *Laij*

Tthe. *tthe*

Dat betekent 'verloren'

Het viel op dat mijn huisgenoot een tamelijk sterke accent had. Het deed me denken aan wat we in Australië een 'Wog accent' zouden noemen.

'Wog' is een derogatorische begrip dat eerst werd gebruikt voor de Italiaanse en Griekse migranten. Maar geleidelijk aan schoof dat, eerst naar de migranten van Former Yugoslavia en ook de Libanese, en dan in het algemeen naar mensen van het Midden Oost, en dus iedereen die een beetje geel, zelfs bruine was. Ik ben zeker dat er een even racistische term bestaat in het Nederlands om het accent te beschrijven dat Benjamin zijn roots verklapt. Maar ik ken die niet.

Ik deed vaak een Wog accent na toen ik jonger was. Vaak nam dat de gedaante van spotten. Nochtans voor sommige was ik evengoed een Wog. In mijn eerst korte theaterstuk heb ik dat op de scène gedaan. De artistieke leidster vroeg me of dat niet racistisch was, ik vond toen van niet.

Het ding is, elke keer ik een Wog-stem deed en daarmee gniffelde, wilde ik even goed en hard een Wog zijn. Ik durfde het gewoon niet. Als ik de typische good migrant was, dan was de Wog de bad migrant en dat... dat benijdde ik eigenlijk, maar toch kon ik het niet zijn.

Beschaafd Nederlands...

In de Memrise-cursus bevindt zich het woord beschaafd in If There Weren't Any Blacks #1. Ik heb het in 2017 geleerd.

Beschaafd Nederlands, wat een ludiek term. En toch zegt Benjamin zo vastbesloten, 'ik spreek alleen beschaafd Nederlands'. En toch kan ik

het hem niet verwijten. Ik ken het dwangbuis van de uitspraak geassocieerde racisme van zijn accent niet, ik ken wel de uitspraak geassocieerde racisme van een laag daaronder, maar ik heb te hard gepeesd om die te schuwen.

Woorden gebruikt in scène: 27

Woorden gebruikt tot nu toe: 322

act iv

losing words

Tijdens het lezen van Mazzel Tov schrijf ik het woord beklijvend op. De volgende avond als ik de woorden aan het noteren ben beseft ik dat ik dat woord al begrijp en zelfs heb gebruikt in het verleden. Ik zoek het op voor de zekerheid en het klopt.

Hoe zeggen jullie 'terug' in het Tamil

Thi-roem-bi

En verloren?

Tho-laai-tthu

Maar ergens in de loop van tijd is het uit mijn woordenschat ontglipt.

Het was een lievelingswoord van mijn eerste dramaturg in België. Onze lange, fraaie samenwerking eindigde op een niet zo plezierige manier, wat me toen had overrompeld. En ik beseft dat ik sindsdien het woord niet meer heb gebruikt.

Woorden gebruikt in scène: 4

Woorden gebruikt tot nu toe: 326

ben niet sterk genoeg

Terwijl ik ijver met al deze woorden tijdens lockdown begin ik te vergaderen met een aantal andere kunstenaars en activisten om het concept van solidariteit tijdens Covid te laten weken. Ik overtuig mezelf om in de online meetings te sjokkelen al zeg ik geen moer. Ik luister goeddeels omdat ik mijn positie ten opzichte van de groep niet ken. Een actie wordt gelanceerd om aan te sluiten bij het applaudisseren van de verpleegsters en artsen elke dag om 20u, met op de doeken die van de erkers hangen een slogan erbij te zetten '2008 bailout the banks, 2020 bailout all the people.'

Ik denk er 3 dagen aan, ik beeld me in op welke laken ik het zou kunnen schrijven. Ik wil me graag met hen vervlechten maar toch aarzel ik. Met welke verf? Ik aarzel vo veel en als puntje bij paaltje komt, stel ik het uit. Ik stel het uit... Ik voel me zwak... Versuft tot roerloosheid. Gefolterd door een doek.

Schatplichtig, vermolmd, voorzienigheid, onderdrukken, woelig, burgerij, zogenaamd, verbannen, pril, uitspraak, kielzog, ontrukken, uitwerpsel, strelen, ploeteren, verwringen, kloof, verschrompeld, onvervreemdbaar, neersteken, smeken.

Dit zijn de woorden die ik van Rachida Aziz heb gekregen. Haar boek was een tour de force voor mij. En van alles wat er in dat boek valt te

bespreken, wat er toch bij mij altijd kleeft is hoe ze niet bang was om gedeed te zijn met de label van zeikerd. Ik, the good migrant, bewonder haar moed. Ik vraag me af of ik mijn lafheid gewoon verhul achter dit drijvende idee van genuanceerde, subversieve kunst te smeden omdat ik het niet durf te zeggen zoals zij het deed en doet.

Terwijl voor mij: er schiet een heel denkproces in gang, gewoon bij het hangen van dat doekje. Ik woon op dit ogenblik terug in een keurige witte buurt, ik ben de enige bruin persoon op mijn straat, althans de enige die ik tegenkom. Ik stulp uit. Ik ben sowieso een afwijking zonder een grote doek van het raam te gaan blakeren. Mijn buren zijn super aardig maar toch mis ik mijn oude buurt, op Noord, waar ik niet de uitzondering was. Waar de bucht op straat zich tot een brij vormde als het teveel regende; een bovengrondse riolering; waar mijn dochters fiets werd gejat voor onze deur; waar mijn tuin soms stonk van de geur van gedroogde vis en palmolie die wapperde van de Senegalese achterburen op bedompte dagen; waar we niet zo hard ploeterden om aan te passen; waar toen ik de stugge buurman stuitende aanmanende beschuldigingen aan de Roma's hoorde oprispen – omdat de Oma midden in haar ommetje een pauze pakte op iemands stoep – ik zijn krijs zou afstoten, al waarborgde dat wat snuuwen voor de aanpalend de menigte op straat. Maar dat was ook toen. En dat was wij. Nu is het nu. En nu is dat ik en ik ben murw. En ik besef dat ik misschien een witte vrouw naast mij nodig had om mij te empoweren in deze maatschappij.

Woorden gebruikt in scène: 42

Woorden gebruikt tot nu toe: 368

de mens vs. de kunstenaar

Het is 4 uur 's ochtends en ik ben weeral wakker, weeral door Mazzel Tov aan het dolen, weeral woorden aan het opschrijven. Die woorden hijgen in mijn nek. In het begin van een nieuwe staaltje heb je het geloof, een maagdelijke naïviteit, dat hoe verder je in het boek geraakt hoe minder woorden je gaat moeten stippelen, hoe kleiner de inspanning zal worden. Maar bij Mazzel Tov zwicht de 10-ledig stroom van nieuwe woorden voor mij niet. De nieuwe woorden zijn enerverende ongedierte geworden. Ik sukkel gelijk een sloof om die klittende papiertjes bij te houden, een rotzooi dat me omsingelt. Die Margot Vanderstraeten tooit haar tekst voortdurend met dusdanig genuanceerde woorden.

Ik, als Ahil de taal leerling, de echte mens, ben de onoverkomelijke kunstopdracht – de ongedwongen taak – beu... Ik wil staken, brui geven, maar omdat ik, de kunstenaar, heb besloten dat zo'n onvoorwaardelijke consequentie nodig is om goed kunst te maken moet ik, de mens, de taal leerling, vroom blijven en niet begeven onder curatele...

Wat voor een verwevenheid. Hoe scheid je de twee? Kunst en het echte leven. Ik slaap al maanden zelden meer dan 5 uur aan een stuk. Ik sluimer, dan schiet ik wakker met boeiende ideeën en kan niet terug in

slaap vallen. Het is soms ten koste van mijn gezondheid maar de kunstenaar verkneukelt zich met de bonte nieuwe inspiratie het paait... Voor de echte mens... Misschien zou het gezonder zijn geweest had hij meer tijd gewijd om een nieuwe lief te vinden.

Woorden gebruikt in scène: 28

Woorden gebruikt tot nu toe: 397

gewelddadig is relatief

Thuis met Benjamin waren er problemen aan het ontkiemen. Tijdens lockdown was hij natuurlijk veel meer bij zijn onderkomen en het werd opvallender en opvallender hoe anders we waren. Men kon het op alle vlakken tasten. Het knaagde. Ik wist nog altijd niet of hij het ontleende boek uiteindelijk had gelezen. Het was sowieso noodlottig aan het ontwarren.

Eigenlijk was het veeg van in het begin. Alles zat al ingekapseld in zijn aankomst.

Toen Benjamin eerst bij ons verhuisde had hij direct tweespalt. Benjamin en zijn lief waren blijkbaar te luid aan het copuleren en hadden de onderburen verstoord. Niet de ideale humuslaag. Ik zat toen in Australië en moest alles onderhandelen via WhatsApp. Er was zo'n heisa opgeflakkerd dat mijn onderbuurman mij aanmatigend aangeboden had om de huur van die maand te helpen betalen, me toe te kennen, en mij te helpen met het zoeken naar een nieuwe huisgenoot mits ik Benjamin buiten zette. Ik verweigerde uit principe. Het was me duidelijk dat veel van de spanning bestond puur uit het feit dat zij van compleet andere klassen kwamen in een veel te veel gesegegreerde en verzuilde maatschappij. Al sprak Benjamin beschaafd Nederlands, ze spraken toch een andere taal. Bij hun tweede confrontatie, nadat de

onderbuurman dreigde om de politie te bellen had Benjamin hem gezegd – zelfs niet vervolgen en met een merkwaardige terughoudendheid, volgens mijn bovenbuurman die het kabaal hoorde en de tafereel probeerde te bedaren – dat ze het ook buiten op straat konden regelen. ‘Hij is gewelddadig,’ beweerde mijn onderbuurman met rechtschapenheid, ‘je wilt niet in hetzelfde appartement met je dochters wonen!’ Maar hoe krijg je uitgelegd aan een vermogende, goed geschoeide jonge gast, wiens papa hem komt helpen met opruimen de dag na zijn housewarming, die een appartement op Zurenborg al op zijn 24 heeft gekocht, die door het leven stevent, dat het reppen van de politie bij een niet-witte in een maatschappij waar de mogelijkheid dat je opgepakt zal worden zo veel groter is, dat dat even goed gewelddadig is?

Tegelijkertijd wilde ik Benjamin vrijwaren van het mogelijke verbale geweld dat hij zou ervaren, als er verder problemen met de onderburen waren.

Hoe zeggen we ‘verloren’ in het Tamil? *Tholaijtthu*

Nu, in het Tamil om meervoud te maken voeg je een ‘gal’ op het einde van het woord. Kunnen jullie dat nu met mij proberen? *Gal*

Nu, jullie weten al wat ‘woord’ is. Wat is woord?

Vaar-thei

Kunnen jullie nu proberen om ‘woorden’ te maken in het Tamil?

Vaarttheigal

Ik wist toen al dat het stroef ging zijn, na het rampspoedig voorval viel het niet meer uit te blussen of effenen en mijn verzet tegen de auspiciën van de burens had de relatie verzwikt en verbrijzeld. Ik wist dat het herbergen van Benjamin waarschijnlijk geen goede relatie met de onderburens zou bevorderen, maar ik besloot adellijk om hem niet af te wimpelen. Die confrontatie met de maatschappij was belangrijk voor iedereen, mijmerde ik.

Hoe zeg je 'woorden' in het Tamil?

Vaarttheigal

Woorden gebruikt in scène: 44

Woorden gebruikt tot nu toe: 441

act v

ik heb boter op mijn hoofd

Na een tijdje valt het op dat er momenten zijn wanneer ik deze woorden kan gebruiken op een gewone manier zonder moeite, zonder pretentie en niet zelfgenoegzaam; dat deze woorden eigenlijk nuttig zijn. Intussen heb ik flink 300 + woorden toegevoegd en ben ik elke dag bezig geweest met het leren via Memrise. De woorden sluipen en sijpelen in mijn gesprekken, die smukken mijn Nederlands voorspoedig op. Ik merk dat bij het keuvelen met vertrouwde volkeren dat ik durf wat meer experimenteren. Die woorden beginnen te prijken bij mijn Nederlands. Ik gewaarword een opgetogenheid.

Hoe zeggen we 'woorden' in het Tamil? *Vaarttheigal*

Nog een keer

Vaarttheigal

Nu we weten al hoe we 'verloren' zeggen. Kunnen we dat even checken?

Tholajjtthe

Kunnen we nu 'verloren woorden' proberen zeggen?

Thollajjtthe vaarttheigal

Opnieuw.

Thollaijtthe vaarttheigal

Maar ik stoot erop dat als ik met mijn mede-migranten spreek er bij mij een onvervreemdbaar zelfverachting zit. Mag ik gewag maken van deze woorden en ze inlassen in onze gesprekken? De praal van mijn nieuwe krachten ontketenen. Gaan ze mijn nieuwe woorden begrijpen? Ben ik aan het pronken? Moet ik mijn Nederlands niet beter kortwieken en het wat dempen? Deze woorden verzwijgen en verwijderen en wegmoffelen om te verkreukelen en verschrompelen en uiteindelijk omkomen? Een teloorgang waaraan je pas over 10 jaar zal denken.

Ik heb boter op mijn hoofd. Ik betrap mezelf op juist dezelfde verwijten die ik aan Vlamingen heb geleverd. Ik bespeur dat patroniseren en steunen soms onlosmakelijk zijn. Maar wat voor Nederlands moest ik begeren? Deze mogelijke pochen en fratsen is een onverwachte bijkomstigheid verschafde door een onfortuinlijke kunst bedoening.

‘Verloren woorden’?

Thollaijtthe vaarttheigal

Nu we weten al ‘terug’, dat is?

Thi-roem-bi

Goed, en we kunnen ook ‘het komt’ of ‘zal komen’...

Varoem

Kunnen we nu proberen om 'komen terug' te zeggen? Een tip, in het Tamil komen werkwoorden op het einde van de zin, dus het gaat 'terug komen' zijn.

Thir-oem-bi va-roem

Thiroembi varoem

Woorden gebruikt in scène: 36

Woorden gebruikt tot nu toe: 477

words are our weapon

Ik heb nieuwe talen altijd proberen benaderen vanuit met de meningsuiting en volstrekt bevlogenheid van een kind, niet gortig maar krioelen, me onverdroten in ze verheugen. Ik popelde om met de taal te spelen. Dat is mijn leuze. En altijd mijn daadkracht geweest, hoe ik gedijde en me in een mum van tijd integreerde.

Dus wat ik nu ga betuigen is misschien wars van mijn filosofie...

‘Verloren woorden’?

Thollajjtthe vaarttheigal.

Maar als ik 6 jaren lang het woord rechtvaardigen niet heb kunnen hanteren, (minstens zonder uitdrukkelijk te wisselen naar het Engels), hoe aanzienlijk heeft dat mijn leven verandert? Kennelijk als men de woorden niet heeft om een beeld uit te kerven, kunnen ze het niet poneren. Maar voor degene die de woorden hebben, gewoon in een andere taal... Zijn wij aldus daadwerkelijk benepen gerendert?

We zijn in de loopgraven en onze woorden zijn onze wapens waarmee we onze gammele kansen wagen en in zo een woelige, wrede, roekeloos en gekluwde epoch zoals deze, ervaar ik een ontnuchtering als het belang van het vermogen om pertinente woorden naadloos te

gebruiken galmt. Dat is soms moeilijk voor iemand die heel zijn pedagogie op kindzijn berusten heeft. Het is overigens een narigheid, voor iemand die als knul niets anders als onomkeer racistische grappen heeft gemaakt, om te moeten bukken en afspeuren over het benul dat een compliment weliswaar racistisch kan zijn, en te overschouwen hoe de naweeën van zo'n verbale bloedvergieting een hele jeugd ontrafelen.

Woorden gebruikt in scène: 49

Woorden gebruikt tot nu toe: 525

accepting words

Ahilan staat recht – voor de eerste keer naast de momenten van Tamil aan het publiek leren – en begint langzaam meer en meer te gesticuleren.

Mijn ouders hypothekeerden mijn toekomst op de imperialistische taal en onderdrukten alle woorden van de voorouders. Met deze pacht stook ze die – niet doelbewust – neer, het heft en de scherven in hun taalkundige buidel.

Met mijn anglo-saxons kordaat breng ik de gemoederen tot bedaren. De angstzaaijerij van met een accent te spreken baakt een taaie kruisbestuiving van een vertederende marionette af, geteerd aan een molenwiek.

Het bedriegt mijn gemoedstoestand. De omvang van de taak om de lokale tongval te leren verspeent de stelen van de heidense taal, aan diggelen, gelijk punaises op de vloer of een wig in de deur, een Tamil-vormig splijtzwam waarin ik me drenk. Gemetselde zinnen vormen een vacht die ik torst, onomwonden krenk ik mijn mede-migranten en mede-diaspora en voorouders.

Ik verloeder de waarden van mijn zuivel allergische familie. Met elk nieuwe woord in mijn korf, striem ik mezelf met een zweep nabij mijn

knokige leest en kruin.

De lichten die tot nu toe heel beperkt bleven tonen het volledige grootte van de ruimte en Ahilan begint voor de eerste keer alle ruimte te gebruiken.

Beloftes bengelen voor getallen van de goedgeluimde niet-beschaving, we laveren door en kroppen onze uniciteit op , verkapt in onze konen.

Jullie weten al wat 'woorden' zijn en ook 'verloren'. Zouden we nu samen proberen om 'verloren woorden' in het Tamil te zeggen?

Thollaijtthe vaarttheigal

De schrikbarende realiteit van onze opoffering zal later dwars op ons pad liggen, gelijk een gevallen beuk, geen pijler meer, hoegenaamd niets.

Ik krijg een vogelvlucht van de omwentelingen van deze roes. Ik zie mijn zerk elders, in een streek, bezit door louche zaakwaarnemers en dergelijke eigenheimers. Ze leuren mislukking bij de verschool ijkpunten waar ze ons klemtonen bezien, vermomd als weldadigheid, ze verzwijgen hun gegier en gnuiven.

Kunnen we nu, 'verloren woorden komen terug' zeggen?

Tho-llaij-tthe vaar-tthei-gal thir-oem-bi va-roem

Nog een keer, jullie alleen

Thollajttthe vaarttheigal Thiroembi varoem

Nog eens

Thollajttthe vaarttheigal Thiroembi varoem

De taal nationalisten borduren me posthuum met knokige stiksels in hun watteren en gewaad. Ze vergulden mijn prenten vakkundig in het puin van hun bulderende opmars voor taalzuiverheid. Onthutst door de neergang van hun uitgeroeide, geringe Nederlands, hurken ze voor het haard in een kerker. Ze ontleden mijn opgebergte voordrachten, en peilen naar nieuwe zingeving. Ze interpelleren mij als immanentie nog altijd beteuterd. De meeste dragen een krans, met kiekjes van mijn epistels.

Terwijl de taalliberalen schamperen me posthuum, ze viseren me en dopen me als een verwerpelijke, hebberige en verwaand knaapje om, ze hebben geen begaanheid. Voor vergevingsgezindheid kan men postuum niet meer smeken.

Ik verontschuldig me voor eenieder die ik krenk door me zo verknocht aan een treife vorm van vermakelijkheid en mededeelzaamheid te zijn.

Verloren woorden komen terug.

Thollajttthe vaarttheigal Thiroembi varoem

Het is nu gelijk een militaire oefening met zo weinig uitleg mogelijk.

Nog een keer

Thollajttthe vaarttheigal Thiroembi varoem

Nog eens.

Thollajttthe vaarttheigal Thiroembi varoem

Vrijpostig laaien we vooruit, in de realiteit schuifelen we om de reilen en zeilen te leren, onverzoenbaar met degene waar we vandaan komen. Opgeschort als we het vasteland bereiken, door het gebrek aan mentale voedselbedeling. De tegenspraak wordt gedogen, gebufferd.

Hoe ben ik in deze streek verzeild geraakt?

Mijn poging om mijn woorden te zuiveren, nu een kiem, opgeworpen door mijn tornen, mijn poging om een hiërarchie standvastig via de taal te wreken...

Nu slaat het de plank mis, mijn gehoor een zintuig vermolmd, gekleefd aan mijn louter baatzuchtig list. Averechts gelijk een knuppel aan mijn gewrichten of noppen door ongeslepen kroeshaar.

Een stuiver voor mijn benul.

Een stuiver voor mijn gedachten.

Na deze taaltocht ben ik maar een geraamte, een scharminkel, een stomp, een speld van de edelman die ik ooit was.

Ahilan wijst gewoon met zijn handen nu om het publiek te signaleren.

Thollaijtthe vaarttheigal Thiroembi varoem

Opnieuw.

Thollaijtthe vaarttheigal Thiroembi varoem

En nog een keer met zijn handen.

Thollaijtthe vaarttheigal Thiroembi varoem

Woorden gebruikt in scène: 161

Woorden gebruikt tot nu toe: 686

benjamins vertrek

Ik doe langzaam de deur van Benjamin's kamer open. Ik ben net terug van werk in Amsterdam en hij moest verhuizen tijdens het weekend. Er liggen nog vuilniszakken overal. Af en toe een fles Fanta, of een fake eyelash van zijn vriendin geplakt aan de muur. Ik kijk errond een probeer

me te overtuigen dat hij nog terug gaat komen om het af te maken. Aan het raam zie ik Draarie In De Nacht. Ik blader er door en probeer vast te stellen of hij het heeft gelezen of niet. Maar ik zie geen onderstreepte woorden.

Grienen, laveren, duikboot, beklijvend, 'wie bij de honden slaapt krijgt zijn vlooiën'... .. Dit zijn de woorden die het me niet lukte om te gebruiken. In deze monoloog. Ik heb 686 woorden voor jullie gezegd vanavond... en 154 niet kunnen zeggen. Maar verloren woorden zullen terug komen.

தொலைத்து வார்த்தைகள் திரும்ப வரும்

Ahlan maakt deze keer geen signaal met zijn handen, maar vertraagt een beetje om het publiek aan te moedigen om aan te sluiten voor een laatste keer.

Thollajttthe vaarttheigal Thiroembi varoem

Thollajttthe vaarttheigal Thiroembi varoem

Thollajttthe vaarttheigal Thiroembi varoem

Ze blijven het samen herhalen terwijl de lichten uitfaden, en enkel het Ikea-lampje nog aanblijft. Als alles rustig is schakelt Ahlan die uit.

Woorden gebruikt in scène: 0

Woorden gebruikt tot nu toe: 686

Alle woorden die ik nog niet kende ging in première op 24 februari 2022
in het Kaaitheter in Brussel

Tekst, regie & spel Ahilan Ratnamohan

www.nl.robinbrussels.be

Ahilan Ratnamohan (Melbourne, 1984) is een Sri Lankaans-Australische performancekunstenaar woonachtig in Antwerpen. Hij studeerde film aan de University of Technology van Sydney en probeerde daarna een carrière op te bouwen als profvoetballer in Nederland, Zweden en Duitsland. Sinds 2007 is hij werkzaam in het theater. Hij werkte met diverse gezelschappen in Sydney voordat hij in 2014 in residentie kwam bij Monty Kultuurfactorij in Antwerpen. Met Star Boy Collectief, een groep van West-Afrikaanse voetbal-migranten, maakt hij sindsdien sociaal-politieke voorstellingen waar choreografisch en tekstueel verschillende cultureel geladen thema's onder de loep worden genomen.

Toneelwerk

*Alle woorden die ik nog niet kende** – 2022

*Look On The Bright Side** – 2019

Klapping – 2018

Mercenary – 2018

Valodas Trilogija / Language Trilogy – 2017

Reverse Colonialism – 2017

Drill – 2015

*Star Boy Productions** – 2014

SDS1 – 2013

*Michael Essien I want to play as you...** – 2013

* Teksten uitgegeven door De Nieuwe Toneelbibliotheek